

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e

Az ügy száma: Kfv.V.35.065/2021/8.

A tanács tagjai: dr. Darák Péter a tanács elnöke
dr. Stefancsik Márta előadó bíró
dr. Demjén Péter bíró
dr. Márton Gizella bíró
Ságiné dr. Márkus Anett bíró

A felperes: felperes1
(cím1)

A felperes képviselője: Marton és Társa Ügyvédi Iroda
(ügyintéző: dr. Nemes Dénes ügyvéd)
(cím2)

Az alperes: Pest Megyei Kormányhivatal
(cím3)

Az alperes képviselője: kamarai jogtanácsos

A per tárgya: helyi adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes, 15. sorszám alatt

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Budapest Környéki Törvényszék 2020. november 12. napján kelt 2.K.700.065/2020/14. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 2.K.700.065/2020/14. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A felperes felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltségének összegét 250.000 (azaz kettőszázötvenezer) forintban, az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltségének összegét 100.000 (azaz százezer) forintban állapítja meg.

A végzés ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az ingatlan-nyilvántartás szerint a felperes termelőszövetkezeti földhasználata, kisebbrészt tulajdonjoga van bejegyezve „kivett saját használatú út”, illetve „kivett út” művelési ágban nyilvántartott M.i kül- és belterületi ingatlanokra.

[2] M. Polgármesteri Hivatala Adó és Pénzügyi Iroda (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) telekadó adónemben 2013. évre lefolytatott bevallás utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés alapján a 2015. december 10-én kelt 128/9/2015 számú határozatával az összesen 321... m² összterületű ingatlan után 6.240.220 Ft adóhiány, 3.120.110 Ft adóbírság és 735.190 Ft késedelmi pótlék megfizetésére kötelezte a felperest.

[3] A fellebbezés alapján eljáró alperes a 2016. április 8-án meghozott PE/040/231-3/2016. számú határozatával az elsőfokú döntést a határozatával 1. számúként megjelölt ingatlanok utáni 2013. adóévi telekadó fizetési kötelezettséget és arra adóbírságot megállapító részében megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárásra utasította; a 2. számú ingatlanok (összesen a 242.368 m² területű, M. bel- és külterületi, földhasználati joggal terhelt ingatlan), valamint M. /67, ../7, ../5, ../12,6,1 ../7, ../5, ../12,6,3,/2,/2,/2. hrsz.-ú „kivett út” művelési ágú, a felperes tulajdonában álló ingatlan utáni 2013. adóévi összesen 5.415.540 Ft telekadó fizetési kötelezettséget és az utána kiszabott 2.707.770 Ft adóbírságot megállapító részében az indokolást megváltoztatta, egyebekben a 2. számú ingatlanokra vonatkozó rendelkezéseit hatályában fenntartotta, továbbá a késedelmi pótlékot megállapító részében megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására utasította.

[4] Határozatát az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 32. § (2) bekezdésére, 126. § (6) - (6a) - (7) bekezdéseire, 170. § (2) bekezdésére, 178. § 3. pontjára, a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény (a továbbiakban: Htv.) 4. § a) pontjára, 12. §-ára, 17. §-ára, 18. §-ára, 52. § 3. és 7. pontjára, az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Inytv.) 91. § (4) bekezdésére és M. Nagyközség Önkormányzat Képviselő-testületének a helyi telekadóról szóló, 2013. december 31-ig hatályos 33/2012. (XI.30.) számú rendeletére (a továbbiakban: Ör.) alapította.

[5] Döntése indokolása szerint 2013. január 1-én az ingatlan-nyilvántartásban a felperes a termelőszövetkezeti (tsz) földhasználati-, illetve 1/1 arányban a tulajdonjog jogosultjaként volt bejegyezve. Az 1999. december 31-éig hatályos, az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1972. évi 31. törvényerejű rendelet (a továbbiakban: Inytvr.) által részletesen, míg az Inytv. által már nem szabályozott, azonban az Inytv. 91. § (4) bekezdése értelemben változatlanul fennmaradó tsz földhasználati jog a Htv. 52. § 3. pontjában meghatározott földhasználati jog egy típusának, mint vagyoni értékű jognak minősül, ezért a felperes a Htv. 12. § (1) bekezdése és 18. § (1) bekezdése szerint a 270.777 m² összterületű tulajdonában, illetve tsz földhasználati jogában álló ingatlanok vonatkozásában a telekadó alanya. Utalt a Legfelsőbb Bíróság (Kúria) KGD1997.235 eseti döntésére.

[6] Kifejtette, hogy mint jogalkalmazó, az Ör.-ben meghatározott 20 Ft/m² adómértéktől nem térhet el, az ingatlanok a felperesnek nem felróható nehéz hasznosíthatósága az adókötelezettséget nem érinti, az adómentességi okként szabályozott mezőgazdasági művelés pedig nem igazolt.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[7] A felperes keresetében az első- és másodfokú adóhatározat hatályon kívül helyezését és az adóhatóság új eljárásra kötelezését kérte.

[8] Előadta, hogy az 1991-1992. években hatályba lépő törvényi rendelkezések alapján szövetkezeti vagyona nevesítése, a mezőgazdasági földek magántulajdonba adása után sem működő vagyona, sem művelésre alkalmas földterülete nem maradt M. közigazgatási területén, ott 1993. óta gazdasági tevékenységet nem folytat. A perbeli ingatlanok egyrészt földművelést biztosító mezőgazdasági utak, kisebb részük belterületi lakóút, vagy az önkormányzat által kijelölt gazdasági övezet útja, fizikailag egy részük nem is létezik, mert beszántották vagy beerdősültek. A földrendező és a földkiadó bizottságokról szóló 1993. évi II. törvény (a továbbiakban: Fkbtv.) 12/D. § (1) bekezdése szerint a szövetkezet használatában vagy tulajdonában lévő utak a földkiadás lezárását követően az illetékes települési önkormányzat tulajdonába kerülnek. A földkiadás rajta kívül álló okokból nem zárult le, ezért a perbeli utak vagyoni nyilvántartásában maradtak, azonban jogi helyzetük nem tisztázott, ezért azok nem tárgyai a telekadónak.

[9] Hivatkozott arra is, hogy a szövetkezetekről szóló 1992. évi I. törvény hatálybalépéséről és az átmeneti szabályokról szóló 1992. évi II. törvény (a továbbiakban: Átm.) 16. §-a szerint a mezőgazdasági szövetkezet közös használatában levő utak - a közutak kivételével - a helyi önkormányzat tulajdonába kerülnek. Keresete megalapozásaként utalt az EBH2002.821, KGD2005.9, KGD2008.43, BH.2006.379 számú eseti döntésekben foglalt jogértelmezésre.

[10] Kérte az Ör. törvényességi és alkotmányossági felülvizsgálatát. Arra hivatkozott, hogy az Ör.-ben foglalt szabályozás a helyi sajátosságokat (az adóztatással érintett utakat nem a szövetkezet, hanem a felosztott földterületek tulajdonosai, illetve a helyi lakosok használják) figyelmen kívül hagyja, a kivetett adó a forgalmi értékhez viszonyítva aránytalan, diszkriminatív, konfiskáló. A per első tárgyalásán a Kúria Önkormányzati Tanácsa eljárásának kezdeményezését indítványozta az Ör. egyéb jogszabályba ütközésének megállapítása végett.

[11] Az alperes a határozatában foglalt indokokat fenntartva a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú határozat

[12] Az elsőfokú bíróság a felperes termelőszövetkezeti földhasználati jogával terhelt ingatlanok vonatkozásában a kereseti kérelem elkülönítve történő tárgyalását rendelte el, majd a 2019. március 7. napján kelt 35.K.28.366/2018/4. jogerős ítéletével az alperes 2016. április 8. napján kelt PE/040/231-3/2016. számú határozatát a felperes termelőszövetkezeti földhasználati jogával terhelt perbeli ingatlanokra vonatkozóan telekadó fizetési kötelezettséget megállapító részében – a 128/9/2015. számú elsőfokú határozatra is kiterjedően - hatályon kívül helyezte. A Kúria a 2020. április 2. napján meghozott Kfv.I.35.431/2019/4. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta, megállapítva, hogy a termelőszövetkezeti földhasználati jog nem minősül a Htv. 52. § 3. pontja szerinti vagyoni értékű jognak.

[13] Az elsőfokú bíróság jelen felülvizsgálati eljárásban támadott jogerős ítéletével a felperes tulajdonában álló ingatlanok vonatkozásában a keresetet elutasította.

[14] A felperes tulajdonában álló ingatlanok forgalmi értékének megállapítására szakértői bizonyítást folytatott, a felperes a szakvélemény megállapításait elfogadta. Az elsőfokú bíróság indítványára a Kúria Önkormányzati Tanácsa a 2019. november 12-én meghozott Köf.5023/2019/5. számú határozatával úgy döntött, hogy az Ör. rendelkezései nem ellentétesek a Htv. 4. § (2) bekezdés a) pontjában, 6. § c) pontjában, 7. §-ában és az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdésében foglaltakkal, a helyi telekadó szabályozás megfelel

az arányos közteherviselés követelményének, a telekadó mértékét tekintve nem konfiskáló, az adózók teherviselési képességével arányos, a rendeletben meghatározott adómérték (20 Ft/m²) a törvényben meghatározott adómaximum (200 Ft/m²) alatt van. Kitért arra is, hogy önmagában az a körülmény, hogy az önkormányzat a kivett útként nyilvántartott telkeket adóztatja, nem sérti a Htv. rendelkezéseit. Az pedig, hogy az utak tulajdoni állapota rendezetlen, a törvényesség szempontjából irreleváns. A Kúria döntése szerint az Ör. adótárgyakat meghatározó szabályai kellően differenciáltak („kivett” út, legalább 20.000 m² területű „kivett” telek), ezáltal az Ör. eleget tesz a helyi sajátosságok figyelembe vételére vonatkozó törvényi követelménynek.

[15] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a tárgyi ingatlanok - beépített utak, lakópark területén fekvő közutak, az M3 autópálya lehajtója - a szakértői megállapítás szerint forgalmi értékkel rendelkeznek, hozam, vagy jövedelem hiányában is adótárgynak minősülnek, így adóztathatók. Az adó mértéke arányos, nem konfiskáló, az ingatlanok az adóév első napján a felperes tulajdonában álltak, ezért ő tekintendő az adó alanyának. Az alperesnek a „*de iure*”, azaz az ingatlan-nyilvántartásban szereplő közhiteles „*tények*” és az irányadó jogszabályok alapján kellett adótárgyi jelleg, az adóalanyiség és az adómérték tekintetében határozatát meghoznia, a kisajátításra, a helyi építési szabályzatra és a földkiadási eljárásának hiányosságaira vonatkozó felperesi hivatkozások az adóügyben hozott közigazgatási határozathoz nem kapcsolódtak, így az erre vonatkozó érvelést mellőzte.

[16] Megjegyezte, hogy a felperesi ingatlanok kivett útnak és nem közútnak minősültek az ingatlan-nyilvántartás szerint, így a „*Kkt-ben*” és a „*Htv. 52. § (16) bekezdésben*” foglaltakra tekintettel a közútra jellemző kritériumok nem álltak fenn.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[17] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan emellett az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítását, harmadlagosan a jogszabályoknak megfelelő döntés meghozatalát kérte.

[18] Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 2. § (1) – (2) bekezdését, 163. § (1) és (3) bekezdéseit, 166. § (1) bekezdését, 177. § (1) bekezdését, 190. § (1) bekezdését, 201. § (1) bekezdését, 206. § (1) bekezdését, 221. § (1) bekezdését, valamint figyelmen kívül hagyja a helyi közutak kezelésének szakmai szabályairól szóló 5/2004. (I. 28.) GKM rendelet (a továbbiakban: GKM rendelet) 1. §-ának (1) bekezdésében, a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény (a továbbiakban: Kkt.), a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (a továbbiakban: Ötv.) foglaltakat.

[19] Sérelmezte, hogy a per – annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében – egyszerű megítélésüként, kizárólag az ingatlan-nyilvántartási állapotra tekintettel – bírálta el, 5 évig tartott.

[20] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem folytatta le a per eldöntéséhez szükséges bizonyítást és nem állapított meg történeti tényállást. A szakértői vélemény jelentős részét, a csatolt okirati bizonyítékok (az M3 autópálya érdekében folytatott kisajátítás során felvett hatósági jegyzőkönyv) nem értékelte, figyelmen kívül hagyta a Települési Szabályozási Terv tartalmát, mely szerint az érintett ingatlanok „közúti közlekedési célú közterületek”, továbbá a szakértői véleményben foglaltakkal ellentétes megállapításokat tett.

[21] Megismételte, hogy a szövetkezeti vagyon felosztását követően a használatában, illetve tulajdonában nyilvántartott utak tulajdonjogát az állam és az önkormányzat szerezte meg, ezért nem minősül a perrel érintett ingatlanok tulajdonosának. Az önkormányzat, illetve az állam tulajdonjogának bejegyeztetése a földkiadás lezárásáért felelős, az Ör.-t alkotó önkormányzat, illetve a jegyző feladata lett volna.

[22] A közhiteles ingatlan-nyilvántartás adataival szemben bizonyította, hogy a perbeli ingatlanok nem állnak a tulajdonában, azok közutak, így utánuk adókötelezettség nem terhelheti. Az egyes ingatlanok vonatkozásában megjelölte, hogy a szakértői véleményben rögzített tulajdonságaik alapján közútnak minősülnek:

1.1538. Hrsz: országos jelentőségű út, M3 autópálya járdasziget betonelemei helyezkednek el rajta.

2./6. Hrsz.: a Települési Szabályozási Terv értelmében „Közúti közlekedési célú közterület, füvesített autópálya védőterület, az autópálya része.

3. ./67. Hrsz.: a Települési Szabályozási Terv értelmében „Közúti közlekedési célú közterület”, a Sz.J. lakóterület (lakófalu) közterülete

4. .../7. Hrsz.: a Települési Szabályozási Terv értelmében „Közúti közlekedési célú közterület”, a GKM rendelet értelmében kizárólag az önkormányzat lehet a tulajdonosa és kezelője, az út Natura 2000 területen fekszik, amelynek természetvédelmi kezelése a nemzeti park igazgatóságok állami alaptevékenységi körébe tartozik az európai közösségi jelentőségű természetvédelmi rendeltetésű területekről szóló 275/2004. (X. 8.) Korm. rendelet értelmében.

5. .../5. Hrsz.: a Szabályozási Terv értelmében „Közúti közlekedési célú közterület”, a GKM rendelet értelmében kizárólag az önkormányzat lehet a tulajdonosa és kezelője, az út Natura 2000 területen fekszik, továbbá védett lápos terület, amelynek természetvédelmi kezelése a nemzeti park igazgatóságok állami alaptevékenységi körébe tartozik az európai közösségi

jelentőségű természetvédelmi rendeltetésű területekről szóló 275/2004. (X. 8.) Korm. rendelet értelmében.

6. .../12. Hrsz.: a Települési Szabályozási Terv értelmében „Közüti közlekedési célú közterület”, a GKM rendelet értelmében kizárólag az önkormányzat lehet a tulajdonosa és kezelője.

7./1. Hrsz.: a Települési Szabályozási Terv értelmében „Közüti közlekedési célú közterület”, a GKM rendelet értelmében kizárólag az önkormányzat lehet a tulajdonosa és kezelője. Szilárd burkolatú út.

8./1. Hrsz.: a Települési Szabályozási Terv értelmében „Közüti közlekedési célú közterület”, a GKM rendelet értelmében kizárólag az önkormányzat lehet a tulajdonosa és kezelője. Az igazságügyi szakértői vélemény értelmében a felső része biztosan nem létezik, beszántották, ezt helyszínrajzzal és fényképfelvétellel is igazolta, emellett a helyszínrajzon és fényképen a megmaradt út nyomvonala sem azonos a tulajdoni lapon szereplő ingatlannal.

[23] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[24] A felülvizsgálati kérelem alapos.

[25] A Pp. 271. § (2) bekezdése értelmében a jogerős ítélet felülvizsgálatát a fél jogszabálysértésre hivatkozással kérheti. A felülvizsgálati eljárásban a Kúria azt vizsgálja, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt körben jogszabálysértő-e.

[26] A Pp. 275. § (1) - (4) bekezdése alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a jogerős határozatot a rendelkezésre álló iratok alapján a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül, bizonyításnak nincs helye. Az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással nem bíró eljárási szabály megsértésének kivételével a jogszabálysértő jogerős határozatot egészen vagy részben hatályon kívül helyezi, és ha a döntéshez szükséges tények megállapíthatók, helyette a jogszabályoknak megfelelő új határozatot hoz, egyébként az ügyben eljárt elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozathozatalára utasítja.

[27] A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem állapította meg a felperes tulajdonában álló ingatlanokra vonatkozóan teljeskörűen a per eldöntéséhez szükséges tényállást, ezért döntése megalapozatlan.

[28] A Htv. 17. §-a szerint adóköteles az önkormányzat illetékességi területén lévő telek. A 18. § szerint a telekadó alanya (3. §) az, aki az év első napján a telek tulajdonosa.

[29] A felperes a tárgyi 8 ingatlan bejegyzett tulajdonosa, így állításával ellentétben adóalanyisága fennáll. Alaptalanul hivatkozott arra is, hogy az érintett ingatlanok a szövetkezeti részaránykiadásra vonatkozó szabályozás értelmében – az ingatlan-nyilvántartási állapot ellenére – nem állhatnak a tulajdonában, figyelemmel arra, hogy az önkormányzat, illetve az állam tulajdonszerzése nem a szövetkezet tulajdonában, hanem kizárólag a használatában lévő utakra vonatkozik [Átm. 16. §, Fkbtv. 12/D. § (1) - (2) bekezdés, EBH2002.821., KGD2008.43., KGD2005.9.].

[30] Ennek azonban csak akkor van jelentősége, amennyiben a felperes tulajdonában álló ingatlanok a telekadó tárgyának minősülnek. Ami az ingatlanok adótárgyi minősítését illeti, kiemelendő, hogy a Htv. 2013. január 1-től hatályos 52. § 16. pontja értelmében „*telek*” az épülettel be nem épített földterület, ide nem értve

a) a halastó kivételével a termőföldről szóló törvény szerint mező-, erdőgazdálkodási művelés alatt álló belterületi földnek minősülő földterületet, feltéve, ha az ténylegesen mezőgazdasági művelés alatt áll,

b) a termőföldet,

c) a tanyát,

d) a közút területét,

e) a vasúti pályát, a vasúti pálya tartozékai által lefedett földterületet,

f) a temetőkről és a temetkezésről szóló törvény temető fogalma alá tartozó földterületet;

g) a halászatról és horgászatról szóló törvény szerinti víztározó területét.

[31] A tárgyi ingatlanok az ingatlan-nyilvántartásban „*kivett út*” művelési ágban nyilvántartottak, azonban ez a körülmény nem ad kellő eligazítást közúti jellegükről, vagy annak hiányáról, mivel az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény végrehajtásáról szóló 109/1999. (XII. 29.) FVM rendelet (Inytv-vhr.) 50. § (4) bekezdés a)

pontja szerint a közlekedéssel kapcsolatban művelés alól kivett területek az országos közutak, a helyi közutak (utcák, járdák, közterek, egyéb közterületek), a 47. § (1) bekezdésének e) pontja szerinti nem állandó jellegű erdészeti magánút kivételével a magánutak, az utakhoz tartozó műtárgyak és az utak tartozékai által elfoglalt területek, valamint a 3 méternél szélesebb tanyai bejáró utak is.

[32] Habár az elsőfokú bíróság szakértői véleményt szerzett be a tárgyi ingatlanokról, az abban foglalt tényeket ítéletében csak hiányosan, az adómérték szempontjából releváns részében rögzítette. Nem értékelte a felperes által csatolt okirati bizonyítékokat és nem folytatta le a szükséges bizonyítási eljárást azon felperesi hivatkozás tekintetében, hogy ingatlanok helyi, illetve országos közutak részei. Az elsőfokú bíróság e körben adott indokolása sem ténybeli sem jogi érvekkel nem került alátámasztásra. A Kúria gyakorlata értelmében a telekadó tárgyának meghatározásakor a vagyontárgyak fizikai jellemzői nem hagyhatók figyelmen kívül [Kfv.I.35.020/2019/4., Kfv.I.35.608/2018/7., Kfv.I.35.682/2018/4., Kfv.I.35.610/2016/9., Kfv.I.35.589/2014/6., Kfv.VI.35.718/2012/5., Kfv.VI.35.812/2012/8. (KGD2014. 83.)].

[33] Az adó mértékére vonatkozó bizonyítékok kizárólag azt követően lettek volna értékelhetők, ha a bizonyított és értékelt tények, valamint a jogszabályi rendelkezések alapján megállapítást nyer, hogy az ingatlanok tárgyai a telekadónak.

[34] Adókötelezettség kizárólag adótárgyat illetően állhat fenn, és az elsőfokú bíróság téves álláspontja folytán az ingatlanok adótárgyi minősítését nem a Htv. 52. § 16. pontja, hanem azok - szakértő által megállapított - forgalmi értékéből vezette le, viszont a perbeli ingatlanok adótárgyi minősítéséhez szükséges tulajdonságainak megállapításához nem folytatta le a szükséges bizonyítást, így ítéletével nem bírálta el érdemben a jogvitát. A Kúria megállapítása szerint ezért a jogerős ítélet sérti a Pp. 163. § (1) és (3) bekezdéseit, 166. § (1) bekezdését, 177. § (1) bekezdését, 190. § (1) bekezdését, 201. § (1) bekezdését, 206. § (1) bekezdését, 221. § (1) bekezdését. A Kúria a rendkívüli jogorvoslati eljárás keretében az ingatlanok adótárgyi minősítése tekintetében elsőként nem foglalhatott állást, ezért a felperes által állított további anyagi jogszabálysértéseket érdemben nem vizsgálhatta. Mindezek folytán a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[35] Az új eljárásban az elsőfokú bíróság köteles a Htv. 52. § 16. pontja alapján megvizsgálni, hogy a perbeli nyolc ingatlan része-e a helyi vagy az országos közúthálózatnak, vagy egyéb, azok telekkénti minősítésüket kizáró tulajdonsággal rendelkeznek-e. E körben köteles a felperest bizonyítási kötelezettségéről tájékoztatni, a bizonyítékai, bizonyítási indítványai megjelölésére, illetve előterjesztésére az esetleges mulasztás jogkövetkezményeire való figyelmeztetés mellett felhívni. Ezt követően vizsgálandó, hogy az adótárgynak minősülő egyes ingatlanok a Htv 19 - 20. §-a értelmében mentesség alá esnek-e. Az adó mértékéről csak ezt követően lehet dönten. A bizonyítási eljárás lefolytatása után az elsőfokú bíróság a meghozandó ítéletében köteles az egyes ingatlanokra vonatkozó, az adókötelezettség szempontjából releváns tényeket rögzíteni, és az általa megállapított

tényállás alapján döntésének jogszabályokkal alátámasztott jogi indokait is megadni. Tekintettel kell lennie arra, hogy a közigazgatási határozat felülvizsgálata kizárólag a törvényes határidőben megjelölt jogszabálysértések vizsgálatára terjedhet ki [Pp. 330. § (2) bekezdés, 335/A. § (1) – (2) bekezdés].

A döntés elvi tartalma

[36] *A helyi adóról szóló 1990. évi C. törvény 52. § 16. pont d) alpontja szerint a közút nem minősül teleknek, így nem tárgya a telekadónak, ezért az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia kell, hogy az adóztatással érintett ingatlanok közülnek minősülnek-e.*

Záró rész

[37] A Kúria a felperes felülvizsgálati perköltségét a Pp. 275. § (5) bekezdése alapján csak megállapította, annak viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt. A perköltség összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.21.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) és (6) bekezdése alapján határozta meg mérsékelt összegben, figyelemmel arra, hogy a per folytatásáról döntött.

[38] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (2) bekezdése értelmében tárgyaláson bírálta el.

[39] A Kúria ítélete elleni felülvizsgálatot a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

Budapest, 2021. szeptember 16.

dr. Darák Péter sk. a tanács elnöke, dr. Stefancsik Márta sk. előadó bíró, dr. Márton Gizella sk. bíró, dr. Demjén Péter sk. bíró, Ságiné dr. Márkus Anett sk. bíró